

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ АГРАРНИХ НАУК УКРАЇНИ
ІНСТИТУТ АГРОЕКОЛОГІЇ І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ
МІНІСТЕРСТВО ЕКОЛОГІЇ ТА ПРИРОДНИХ РЕСУРСІВ УКРАЇНИ
ВГО «АСОЦІАЦІЯ АГРОЕКОЛОГІВ УКРАЇНИ»

ЗБАЛАНСОВАНЕ ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ: ТРАДИЦІЇ, ПЕРСПЕКТИВИ І ІННОВАЦІЇ

BALANCED NATURE MANAGEMENT: TRADITIONS, PROSPECTS AND INNOVATIONS

**Матеріали I Міжнародної
науково-практичної конференції**

18-19 травня 2017 року

Київ 2017

З метою екологічно безпечного функціонування природних екосистем міста та сільських поселень поверхневий стік обов'язково повинен направлятися на очисні споруди, які забезпечать його нормативне очищення, в тому числі в аварійних ситуаціях.

Список використаних джерел

1. Горяинов Э.И. Особенности формирования качества воды малых рек, принимающих поверхностный сток с территории крупных городов /Э. И. Горяинов, Н. Г. Прима, А. И. Семьян // Отведение и очистка поверхностных сточных вод. – М., 1983. – С. 47–53.
2. Экологическое состояние бассейна Днепра на территории России (Под общей редакцией Г.М. Черногаевой, А.С. Зеленова, М.С. Зеленовой, Ю.А. Малеванова). – М.: Метеоагентство Росгидромета, 2009. – 230 с.

Плакієнко І.Л.

к.х.н., доц.

Іванова Л.О.

*Полтавська державна аграрна академія
м. Полтава*

БАЗОВИЙ ФАКТОР У ФОРМУВАННІ СИСТЕМИ ЗДОРОВОГО ХАРЧУВАННЯ

Людини є єдиною, самоорганізованою системою, здатною до відновлення, оздоровлення та саморегуляції, але природне середовище, в якому живе сучасне суспільство, змінюється швидше, ніж спрацьовують адаптивні механізми організму людини. Фізичне здоров'я людини залежить на 50% від умов і способу життя (харчування, шкідливі звички, соціально-психологічне навантаження та ін.), від стану навколишнього середовища довкілля (20%), від спадковості (20%) і тільки на 10% - від медичного забезпечення [1, с. 180]. Тож, здоров'я людини значною мірою визначається його харчовим статусом і може бути збережене тільки за умов повного задоволення фізичних потреб в різноманітних якісних харчових речовинах. В наш час забруднення природних середовищ, неякісне харчування руйнує генотип людини, сформований на протязі багатьох століть природними продуктами. Екологічно залежні захворювання неспецифічного характеру, що виникають на тлі істотно зміненого зовнішнього середовища, виступають в якості пускових для розвитку патогенетичних механізмів. Неякісне харчування є також причиною багатьох хронічних захворювань, в тому числі і основних хвороб-кілерів - серцево-судинних захворювань, онкології і цукрового діабету.

Патріарху медицини Гіпократу належать знаменитий вислів: їжа має бути вашими ліками, а вашими ліками має бути їжа. Їжа може сприйматися нашим організмом як ліки, якщо відповідає певним вимогам за насиченістю і збалансованістю поживними речовинами та відсутністю токсичних агентів. Харчування ж сучасної людини супроводжується хронічним дефіцитом мінералів, мікроелементів та вітамінів, ми щоденно не отримуємо 60-80% всіх компонентів, необхідних для нормальної життєдіяльності. Наш чорнозем поступово втрачає поживну цінність, тому важливих природних речовин недостатньо ні в рослинних, ні в тваринних продуктах. Денна норма вітаміну С міститься тільки в 2 кг яблук, вітаміну А – в 1,5 кг моркви, вітаміну Е – в 1,5 кг арахісу [2, с. 187]. Не отримуючи комплекс поживних речовин з їжею, наш організм забирає їх з життєво важливих тканин, кісток. В результаті життєві ресурси людини зменшуються. Ми прирікаємо себе на споживання додаткової кількості продуктів та синтетичних вітамінів.

Ще більш загрозливою проблемою є те, що в результаті ультратрагізованого ведення сільського господарства їжа стає носієм потенційно небезпечних токсичних речовин. Синтетичні мінеральні добрива, гербіциди, інсектициди, стимулятори росту рослин є міною уповільненої дії для нашого здоров'я.

Вихід з цього становища лежить в площині впровадження органічного землеробства як цілісної системи господарювання без застосування синтетичних комбінованих добрив, хімічних засобів захисту рослин і тварин. Система органічного землеробства, поєднуючи традиції та сучасні інновації з використання натуральних засобів та методів ведення сільського господарства, забезпечує збереження природного середовища від забруднення, відновлення родючості ґрунту, і як наслідок отримання високоякісних екологічно безпечних продуктів харчування [3].

Виробництво органічної сільськогосподарської продукції у світі за останні роки стрімко зростає. За даними Міжнародної федерації органічного руху, загальний обсяг органічної продукції в світі досяг 60 млрд. дол., загальна площа земель, що використовуються для органічного землеробства сягає 40 млн га [4]. Україна може стати провідним виробником органічної сільськогосподарської продукції для внутрішнього споживання та для реалізації на експорт. Яскравим прикладом успішного ведення збалансованої системи природокористування є ПП «Агроєкологія» Шишацького району Полтавської області, практичні результати впровадження принципів та методів органічного землеробства в «Агроєкології» з врахуванням стану ґрунту, набору культур, технічних можливостей загальновідомі в Україні [5].

В перспективі розвиток і впровадження система органічного землеробства дозволить узгодити й гармонізувати економічні, екологічні та

соціальні цілі в галузі сільського господарства з метою підтримання та поліпшення здоров'я ґрунту, рослин, тварин, людини та планети як єдиного та неподільного цілого.

Список використаних джерел

1. Агаджанян Н.А. Физиология человека /Н.А. Агаджанян, Л.З. Телль, В.И. Циркин, С.А. Чеснокова /под ред. Н.А. Агаджаняна, В.И. Циркина. СПб.: СОТИС, 2008. – 390 с.
2. Залеський І.І., Клименко М.О. Екологія людини, К.: Видавничий центр «Академія», 2005- 288с.
3. Бегей С.В. Екологічне землеробство/ С.В.Бейгер, І.А. Шувар.- Львів:Новий світ, 2007 – 429 с.
4. Гумелюк Г.Д. Органічне виробництво в світі – історія розвитку та сучасний стан/ Г.Д.Гумелюк, О.В.Баджурак, О.К. Ляшенко//Біоресурси і природокористування-2010-Т.2. -№3/4.-С.56-62.
5. Писаренко В.М. Агроекологія / В.М. Писаренко, П.В. Писаренко, В.В. Писаренко. – Полтава: Говоров С.В., 2008. – 256 с.

Плаксюк Л.Б.

аспірант

Городиська І.М.

к.с.-г.н., с.н.с.

Чуб А.О.

аспірант

*Інститут агроекології і природокористування НААН
м. Київ*

АГРОЕКОЛОГІЧНЕ ЗНАЧЕННЯ СОРТУ В УМОВАХ ПЕРЕХІДНОГО ПЕРІОДУ ДО ОРГАНІЧНОГО ЗЕМЛЕРОБСТВА

Значення сої у структурі посівних площ господарства, що знаходиться у перехідному періоді до органічного землеробства важко переоцінити. Її посиви збагачують ґрунт біологічним азотом, 20–35% якого надходить з післяжнивними рештками, що робить цю культуру незамінним попередником в органічній сівозміні [1, с. 169]. Придатність сої до умов перехідного періоду до органічного землеробства значною мірою залежить від біології сорту та кліматичних умов її вирощування. На сьогоднішній день, систематизована генеалогія сортів зернобобових культур практично відсутня [2, с. 32]. Навіть, попри широку різноманітність зареєстрованих сортів, існує загроза монополії певних генотипів сої. Адже господарства прагнуть високі показники врожайності, а селекціонери використовують для гібридизації сорти з певним комплексом господарсько-цінних